

Gst. 2015/73: Jeugdwet: mandaatverlening door het college van burgemeester en wethouders aan niet-ondergeschikten beperkt. Strijd met de aard van d...

Instantie:	Rechtbank Gelderland	Datum:	16 februari 2015
Magistraten:	Mrs. I. Linssen, G.W. Brands-Bottema en A.L.M. Steinebach-de Wit	Zaaknr:	C/05/278025 / JE RK 15-141
Conclusie:	-		
Noot:	E.L. de Jongh ^[1]	Roepnaam:	-
Brondocumenten:	ECLI:NL:RBGEL:2015:1016, Uitspraak, Rechtbank Gelderland, 16-02-2015		
Wetingang:	(Art. 2.3 Jeugdwet)		
Brondocument:	Rb. Gelderland, 16-02-2015, nr. C/05/278025 / JE RK 15-141		

Essentie

Jeugdwet: mandaatverlening door het college van burgemeester en wethouders aan niet-ondergeschikten beperkt. Strijd met de aard van de bevoegdheid.

Samenvatting

De Rechtbank Gelderland is van oordeel dat de bevoegdheid een verleningsbeslissing te nemen als bedoeld in artikel 2.3 Jeugdwet niet aan een gecertificeerde instelling gemandateerd kan worden. Ook de mogelijkheid om een verzoek bij de kinderrechter in te dienen om een machtiging gesloten jeugdhulp af te geven kan volgens de rechtbank niet aan een gecertificeerde instelling worden gemandateerd wegens strijd met aard van de bevoegdheid.

Partij(en)

---

beschikking van de meervoudige kamer van de rechtbank
in de zaak van
het college van burgemeester en wethouders van de gemeente [naam gemeente],
hierna te noemen het college,
betreffende
[naam minderjarige], geboren op [geboortedatum] te [geboorteplaats en -land]
hierna te noemen [naam minderjarige].
De kinderrechtster merkt als belanghebbenden aan:
[naam moeder], hierna te noemen de moeder,
wonende te [woonplaats],
[naam vader], hierna te noemen de vader,
wonende te [woonplaats].

Uitspraak

Het verdere procesverloop

Dit blijkt uit de volgende stukken:

- de beschikking van 10 februari 2015, waarin de zaak is verwezen naar de meervoudige kamer van deze rechtbank,
- de verklaring d.d. 11 februari 2015 van het college dat een voorziening nodig is op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder,
- het schrijven van de gemeente [naam gemeente] van 12 februari 2015 met als bijlage het verzoek d.d. 11 februari 2015 betreffende een (spoed)verzoek plaatsing gesloten jeugdhulp met instemming ouders met gezag.

Op 16 februari 2015 heeft de meervoudige kamer van de rechtbank de zaak ter zitting met gesloten deuren behandeld.

Gehoord daarbij zijn:

- de minderjarige [naam minderjarige], bijgestaan door mr. C.L. van Olst,
- de moeder,
- de vader,
- een vertegenwoordigster van de GI,
- twee vertegenwoordigsters van de gemeente [naam gemeente]

Het verzoek

De gecertificeerde instelling Jeugdbescherming Gelderland (hierna te noemen GI) heeft op 5 februari 2015 een machtiging verzocht om [naam minderjarige] in een gesloten accommodatie te doen opnemen en te doen verblijven voor de duur van één jaar. In het verzoekschrift is gesteld dat de gemeente een mandaat heeft verleend aan de GI om een verzoek machtiging gesloten jeugdhulp vrijwillig kader, met instemming ouders met gezag te doen.
De ouders stemmen in met het verblijf in een gesloten accommodatie.

Op 11 februari 2015 heeft het college een gewijzigd verzoekschrift ingediend waarbij is verzocht om een spoedmachtiging gesloten jeugdhulp voor [naam minderjarige] voor de duur van vier weken en aansluitend een machtiging voor plaatsing van [naam minderjarige] in gesloten jeugdhulp voor de duur van vijf maanden.

Het standpunt van belanghebbenden

Door en namens [naam minderjarige] is primair verzocht om afwijzing van het verzoek. Hiertoe is naar voren gebracht dat [naam minderjarige] het liefst thuis wil blijven en de plaatsing erg spannend vindt. [naam minderjarige] is nog erg jong en wil graag thuis blijven. Hij is wel bereid om hulp te aanvaarden. [naam minderjarige] is bang dat hij boos wordt als hij in groepsverband leeft, omdat hij dan wordt gepest. Thuis speelt dat minder. Daarnaast speelt dat [naam minderjarige] veel heeft meegemaakt in het verleden, waar hij zelf niets aan kan doen.

Subsidiair is door en namens [naam minderjarige] bepleit om de duur van de machtiging tot uithuisplaatsing te beperken tot drie maanden. De uithuisplaatsing binnen de gesloten jeugdhulp is een ingrijpende maatregel. Gelet op de recente wetswijziging en gelet op het feit dat [naam minderjarige] nog erg jong is, is het goed dat er vanuit de rechtbank toezicht wordt gehouden op het verloop van het traject. De gemeente lijkt onvoldoende voorbereid op deze taak.

Door de ouders is ter zitting naar voren gebracht dat zij kunnen instemmen met een plaatsing van [naam minderjarige] binnen de gesloten jeugdhulp voor de duur van maximaal zes maanden. De ouders hopen dat er nu daadwerkelijk een behandeling van de grond komt en dat de plaatsing niet alleen maar fungeert als opvang voor [naam minderjarige].

De verdere beoordeling

Ten aanzien van de indiening van het verzoek

De kinderrechter heeft bij beschikking van 10 februari 2015 de beslissing op het verzoek van de GI aangehouden en de zaak verwezen naar een zitting van de meervoudige kamer van de rechtbank. Daarbij is bepaald dat de kinderrechter het standpunt van het college wil vernemen omtrent de vraag of de bevoegdheden van het college zoals bepaald in de artikelen 6.1.2, vijfde lid en 6.1.8, eerste lid, van de Jeugdwet door het college kunnen worden gemandateerd aan een gecertificeerde instelling, gelet op doel en strekking van de Jeugdwet. En indien het college van mening zou zijn dat zij deze bevoegdheden kan mandateren, dan verzoekt de kinderrechter een deugdelijk mandaatbesluit van het college te overleggen. Ter zitting van 10 februari 2015 kon op deze punten geen duidelijkheid worden verkregen, mede gelet op de afwezigheid van een vertegenwoordiging vanuit de GI en omdat evenmin een vertegenwoordiger namens het college aanwezig was. Wel is een brief overgelegd van de beleidsmedewerker team Dienstverlening en Beleid, namens burgemeester en wethouders, d.d. 5 februari 2015 waarin het volgende is opgenomen:

“Hierbij verlenen wij u het volledige mandaat in de casus [naam minderjarige], geboren op [geboortedatum] op de volgende punten:

- Opmaken instemmingsverklaring
- Onderzoek door gedragswetenschapper (gz-psycholoog)

- Afgeven Verleningsbeslissing
- Indienen verzoekschrift
- ...

De GI heeft bij het verzoekschrift overgelegd een schrijven aan de gemeente [naam gemeente] d.d. 5 februari 2015 met als kop 'Bepaling Jeugdhulp (art. 3.5 Jeugdwet). In dit schrijven is opgenomen *“Stichting Jeugdbescherming Gelderland bepaalt dat de volgende vorm van jeugdhulp is aangewezen: Gesloten Plaatsing met nader te bepalen vervolgtraject. (...) Stichting Jeugdbescherming Gelderland heeft bij de bepaling van de in te zetten jeugdhulp overlegd met de gemeente [naam gemeente].”*

Het college heeft vervolgens op 12 februari 2015 bovenvermeld verzoek ingediend, met overneming van de motivering zoals opgenomen in het eerste verzoek. Het college heeft een bepaling jeugdhulp gegeven d.d. 11 februari 2015 en verwezen naar de eerder overgelegde verklaring van de gedragswetenschapper drs. [naam gedragswetenschapper] van 9 februari 2015.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 10:3, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht kan een bestuursorgaan mandaat verlenen, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald of de aard van de bevoegdheid zich tegen mandaatverlening verzet. Op grond van artikel 6.1.8, eerste lid, Jeugdwet, wordt een verzoek gericht op het verkrijgen van een machtiging gesloten jeugdhulp ingediend door het college van de gemeente waar de jeugdige zijn woonplaats heeft. In het tweede lid van dat artikel worden situaties beschreven waarin een uitzondering op bovenstaand uitgangspunt is opgenomen, namelijk indien sprake is van een kindbeschermingsmaatregel of een verzoek hiertoe. In die gevallen dienen respectievelijk de GI of de Raad voor de Kinderbescherming dan wel de officier van justitie het verzoek te doen. In onderhavige zaak is geen sprake van een verzoek tot of een lopende kindbeschermingsmaatregel. De ouders stemmen in met de opneming en het verblijf van [naam minderjarige] in een accommodatie voor gesloten jeugdhulp, waardoor sprake is van hulpverlening in het vrijwillig kader. Het college dient derhalve het verzoek tot een machtiging in te dienen.

Een mandaatverlening aan de GI, zoals hiervoor omschreven, nog daargelaten of deze op een juiste wijze is verleend, acht de rechtbank in strijd met de aard van de bevoegdheid zoals opgenomen in artikel 6.1.8. Jeugdwet. Het doel van de nieuwe Jeugdwet is het jeugdstelsel te vereenvoudigen en het efficiënter en effectiever te maken, met het uiteindelijke doel het versterken van de eigen kracht van de jongeren en van het zorgend en probleemoplossend vermogen van diens gezin en sociale omgeving. Decentralisatie is de noodzakelijke randvoorwaarde. Aan de totstandkomingsgeschiedenis van de Jeugdwet wordt het navolgende ontleend:

“Gemeenten zijn door de decentralisatie beter in staat om integraal beleid te ontwikkelen en maatwerk te bieden, afgestemd op de lokale situatie en uitgaande van de mogelijkheden (eigen kracht) en de behoeften van individuele jeugdigen en hun ouders.

In handen van de gemeente kan de jeugdhulp beter aansluiten op de problematiek zoals die zich concreet voordoet. De verschillende vormen en instrumenten van ondersteuning, hulp en zorg kunnen naar bevind van zaken worden ingezet, wat de kwaliteit en de doeltreffendheid van zorg ten goede komt. Hulp en ondersteuning kunnen laagdrempelig, vroegtijdig en integraal aangeboden worden, met veel ruimte voor de professional om casusgericht te werken: één gezin, één plan, één

regisseur. (...)

Het beoogde resultaat zal pas gerealiseerd worden als alle actoren in het jeugdstelsel hun werkwijzen vernieuwen in het licht van de hiervoor genoemde transformatiedoelen van de stelselwijziging. Hier ligt een eerste verantwoordelijkheid van gemeenten en het veld om aan de transformatie inhoud te geven” (TK 2012-13, 33684, nr 3, p.2).

Hoewel de rechtbank begrip heeft voor het feit dat het college in de beginperiode van de nieuwe wetgeving de inhoudelijke expertise inroept van de GI, kan dit niet zover gaan dat de GI die volgens de wet alleen in bepaald omschreven gevallen een verzoek kan indienen, door het college wordt gemachtigd om dit ook in andere niet in de wet omschreven gevallen, zoals in deze zaak die het vrijwillig kader betreft, te doen. De wetgever heeft specifieke taken toebedeeld aan de GI, namelijk het uitvoeren van de kindbeschermingsmaatregelen en de jeugdreclassering. In artikel 3.2, tweede lid, Jeugdwet is expliciet bepaald dat de GI geen jeugdhulp mag aanbieden. Dit om een belangenverstrengeling te voorkomen. Ook in zoverre verzet de aard van de bevoegdheid zich om verzoeken om gesloten jeugdhulp in het vrijwillig kader aan de GI te mandateren.

Een praktisch gevolg van de gevolgde handelwijze bleek direct in deze zaak, aangezien er bij de eerste behandeling ter zitting op 10 februari 2015 niemand, noch van de gemeente noch van de GI, ter zitting was verschenen om het verzoek toe te lichten en vragen te beantwoorden. Daarnaast acht de rechtbank ook van belang dat bij het monitoren van de zaak, het contact houden met de jeugdhulpaanbieder en ouders, onduidelijkheden ontstaan indien deze taken los komen te staan van (het Sociaal team van) de gemeente.

Ten aanzien van het verleningsbesluit

Volgens artikel 6.1.2, vijfde lid, Jeugdwet kan een machtiging slechts worden verleend indien het college van de gemeente waarin de jeugdige zijn woonplaats heeft, heeft bepaald dat een voorziening op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder nodig is. Het college heeft in deze zaak in eerste instantie ook het geven van een verleningsbeslissing aan de GI overgelaten. Ook hier geldt dat de rechtbank mandaat aan de GI niet mogelijk acht, aangezien de aard van de bevoegdheid zich tegen mandaatverlening verzet. Hiertoe wordt overwogen dat in artikel 2.11 Jeugdwet aan het college wel de mogelijkheid wordt gegeven om de uitvoering van deze wet door derden te laten verrichten, maar hiervan wordt uitgezonderd “de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouders.”

Door het nemen van een verleningsbesluit worden rechten van ouders en jeugdige vastgesteld, namelijk de aanspraak op een voorziening op het gebied van jeugdhulp en verblijf niet zijnde verblijf bij een pleegouder. De wetgever heeft de gemeente hierin een regiefunctie toebedeeld:

“Op grond van het wetsvoorstel is met betrekking tot de niet-vrij toegankelijke voorzieningen de gemeente vervolgens verantwoordelijk voor het nemen van het uiteindelijke besluit of en welke voorziening een jeugdige of zijn ouders nodig hebben. Dit in tegenstelling tot de huidige Wet op de jeugdzorg, waarbij een indicatieorgaan (BJZ) de indicaties afgeeft. De gemeente kan hierdoor invloed uitoefenen op de toeleiding en de uitvoering van de jeugdhulp en kan de regie voeren op de hulpverlening.” (EK 2013-14, 33684, D, p. 89).

De inhoudelijke beoordeling van het gewijzigde verzoek

Gelet op het bepaalde in artikel 6.1.2, tweede lid, Jeugdwet kan een machtiging gesloten jeugdhulp slechts worden verleend indien naar het oordeel van de kinderrechter deze jeugdhulp noodzakelijk is in verband met ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de ontwikkeling van de jeugdige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Bovendien dient de opnemng en verblijf noodzakelijk te zijn om te voorkomen dat de jeugdige zich aan deze jeugdhulp onttrekt of daaraan door anderen wordt onttrokken.

De rechtbank heeft niet de mogelijkheid geboden een familiegroepsplan op te stellen. Gelet op de concrete bedreigingen in de ontwikkeling van [naam minderjarige] heeft de kinderrechter hier vanaf gezien.

[naam minderjarige] is gediagnosticeerd met een reactieve hechtingsstoornis, ADHD en een angststoornis. Tevens zijn er symptomen die duiden op PTSS. Daarnaast is er sprake van ouder-kindrelatieproblematiek, waardoor hij al een aantal jaren in behandelgroepen is geplaatst. De behandeling komt niet van de grond en vanaf november 2014 wordt zijn opstandig gedrag steeds heftiger op de groep. Hij weigerde bijna dagelijks naar school te gaan en stelde zich dreigend op naar de groepsleiding en groepsgenoten. De laatste weken weigerde hij met periodes om te eten en drinken uit protest en heeft een aantal keer de wens uitgesproken om dood te willen zijn. De kind- en jeugdpsychiater heeft aangegeven dat een jeugdzorgplus-instelling een passende plek zou zijn, waarin hem meer veiligheid geboden kan worden. Hij kon niet gehandhaafd worden in de crisisplaatsing bij Karakter, een instelling voor jeugdpsychiatrie. De gedragswetenschapper drs. [naam gedragswetenschapper] heeft in haar verklaring van 9 februari 2015 bevestigd dat gesloten jeugdhulp noodzakelijk is.

De rechtbank zal de machtiging gesloten jeugdhulp verlenen, en wel voor de gevraagde periode van vijf maanden. Deze periode is niet te lang aangezien nog een observatieonderzoek dient plaats te vinden, waarna vervolgens gericht behandeld kan worden.

Verzoek spoedmachtiging

De verzochte spoedmachtiging wordt afgewezen aangezien de rechtbank nu reeds een beslissing heeft gegeven over een machtiging gesloten jeugdhulp. Artikel 6.1.12, tweede lid, Jeugdwet bepaalt immers dat een spoedmachtiging geldt tot het tijdstip waarop een beslissing op een verzoek om een machtiging is genomen.

De beslissing

De meervoudige kamer van de rechtbank:

verleent een machtiging gesloten jeugdhulp met ingang van 16 februari 2015 tot uiterlijk 16 juli 2015 betreffende de minderjarige [naam minderjarige];

verklaart dat deze beschikking op grond van artikel 6.1.12 Jeugdwet uitvoerbaar bij voorraad is;

wijst het meer of anders verzochte af.

Auteur: E.L. de Jongh^[1]

Naschrift

1. Gemeenten zijn sinds de invoering van de Jeugdwet op 1 januari 2015 bestuurlijk en financieel verantwoordelijk voor de verlening van jeugdhulp. Om deze verantwoordelijkheid te kunnen dragen, heeft het college van burgemeester en wethouders (B&W) van de woonplaats (artikel 1.1 Jeugdwet) van de jeugdige de bevoegdheid om te bepalen of de jeugdige een voorziening op het gebied van jeugdhulp nodig heeft (artikel 2.3 Jeugdwet). Althans, voor zover sprake is van de verlening van jeugdhulp binnen het *vrijwillig* kader. Wordt de jeugdhulp verleend ter uitvoering van een kinderbeschermingsmaatregel (*onvrijwillig* kader), dan beoordeelt een gecertificeerde instelling (GI – voornamelijk voormalige Bureaus Jeugdzorg) óf en zo ja welke vorm van jeugdhulp ingezet wordt (artikel 3.5 Jeugdwet). De Jeugdwet onderscheidt vier kinderbeschermingsmaatregelen: de ondertoezichtstelling, de voorlopige ondertoezichtstelling (geregeld in artikel 1:255 BW e.v.), voogdij en voorlopige voogdij (geregeld in artikel 1: 279 BW e.v.).
2. Opneming van een jeugdige in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp is een vorm van jeugdhulp (artikel 6.1.2 Jeugdwet). Deze vorm van jeugdhulp kan zowel binnen het vrijwillige als het onvrijwillig kader verleend worden.
Anders dan bij verschillende andere vormen van jeugdhulp het geval is, is het voor de daadwerkelijke plaatsing van een jeugdige in een gesloten accommodatie onvoldoende dat B&W of een GI opneming noodzakelijk achten. Een jeugdige kan pas in een dergelijke accommodatie opgenomen worden als de kinderrechter daar een machtiging voor heeft afgegeven. Een kinderrechter kan zo'n machtiging op verzoek afgegeven (artikel 6.1.2 Jeugdwet). Bij opneming binnen het vrijwillig kader moeten B&W dit verzoek indienen (artikel 6.1.8 Jeugdwet). Bij dit verzoek moeten een aantal stukken gevoegd worden waaronder een verleningsbeschikking op grond van artikel 2.3 Jeugdwet (artikel 6.1.9 Jeugdwet jo. artikel 6.1.2 lid 5 Jeugdwet). B&W dienen voorafgaand aan de indiening van het verzoek met andere woorden vastgesteld te hebben dat de betreffende jeugdige deze vorm van jeugdhulp nodig heeft.
3. Een machtiging voor een jeugdige op wie een kinderbeschermingsmaatregel van toepassing is, of voor wie tegelijk met de machtiging tot opneming in een gesloten accommodatie een kinderbeschermingsmaatregel wordt verzocht, kan door de raad voor de kinderbescherming (RvdK) of de Officier van Justitie (OvJ) verzocht worden. Als een GI op het moment van het verzoek al een kinderbeschermingsmaatregel uitvoert, kan óók de GI het verzoek indienen.
4. In de casus uit de uitspraak hadden B&W de bevoegdheid om een verzoek te doen gericht op het verkrijgen van een machtiging gesloten jeugdhulp aan een GI gemandateerd. Ook de bevoegdheid om de noodzakelijke verleningsbeschikking af te geven op grond van artikel 2.3 Jeugdwet hadden B&W aan de GI gemandateerd.
De beslissing op het verzoek van de GI is bij beschikking van de kinderrechter op 10 februari 2015 aangehouden en de zaak is verwezen naar de meervoudige kamer van de rechtbank die de zaak op 16 februari 2015 heeft behandeld. Bij de eerste zitting op 10 februari 2015 was geen vertegenwoordiger van B&W aanwezig. Ook een vergelijkbare zaak ECLI:NL:RBGEL:2015:1159

waarin zowel de bevoegdheid een verleningsbeschikking te nemen als de bevoegdheid een verzoek tot afgifte van een machtiging door B&W aan een GI waren gemandateerd, is op dezelfde datum door de meervoudige kamer beoordeeld. In beide uitspraken oordeelt de rechtbank op vergelijkbare wijze.

5. Bij de beantwoording van de vraag of de bevoegdheid om ex artikel 2.3 lid 1 Jeugdwet een *verleningsbeslissing* te nemen kan worden gemandateerd, stelt de rechtbank conform artikel 10:3 lid 1 Awb voorop dat een bestuursorgaan een bevoegdheid kan mandateren, tenzij dit bij wettelijk voorschrift is uitgesloten, of de aard van de desbetreffende bevoegdheid zich ertegen verzet. Vervolgens toetst de rechtbank direct of de 'aard' van de gemandateerde bevoegdheden zich tegen mandatering verzet. Kennelijk is de rechtbank van oordeel dat de Jeugdwet geen bepaling bevat die mandatering uitsluit. Hieruit is tevens af te leiden dat de rechtbank van oordeel is dat artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet dat bepaalt dat het college "*de uitvoering van deze wet, behoudens de vaststelling van rechten en plichten van de jeugdige en diens ouders, door derden [kan] laten verrichten*", geen verbod inhoudt om bevoegdheden te mandateren, maar om bevoegdheden te delegeren. Dit is goed verdedigbaar. Immers, enkel bij delegatie wordt de bevoegdheid om rechten en plichten vast te stellen aan een derde overgelaten. Indien de bevoegdheid wordt gemandateerd worden de rechten en plichten nog steeds door B&W vastgesteld. Evident is deze interpretatie van artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet echter niet gezien de verwijzing naar een vergelijkbare bepaling in de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) in de toelichting bij het amendement waarbij dit artikel(lid) aan de Jeugdwet is toegevoegd ([Kamerstukken II 2013/14, 33684, nr. 97](#) en nr. 107). In de vergelijkbare bepaling uit de Wmo 2015 (artikel 2.6.4 Wmo 2015) in samenhang gelezen met artikel 2.6.3 Wmo 2015 waarin wordt gesproken over mandaat, zou afgeleid kunnen worden dat ook artikel 2.6.4 Wmo 2015 en daarmee tevens artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet op mandatering ziet. Ook uit de toelichting op de recent bij de Tweede Kamer ingediende 'Veegwet VWS 2015' ([Kamerstukken II 2014/15, 34191, nr. 2](#) en 3) lijkt te volgen dat de wetgever van oordeel is dat de bepaling ziet op mandatering. Artikel III, onderdeel B van de Veegwet VWS 2015 voorziet in een wijziging van artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet in die zin dat het wetsvoorstel beoogt de zinsnede "*behoudens de vaststelling van de rechten en plichten van de jeugdige of zijn ouders*" uit de Jeugdwet te schrappen. Blijkens de memorie van toelichting moet de beoogde wijziging ertoe leiden dat er "*geen onduidelijkheid kan bestaan over de mogelijkheid van het college van een gemeente om de vaststelling van rechten en plichten te mandateren*" ([Kamerstukken II 2014/15, 34191, nr. 3, p. 6-7](#)).
6. Hoe dit ook zij, ondanks dat de rechtbank van mening lijkt te zijn dat uit artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet *niet* volgt dat mandatering bij wettelijk voorschrift is uitgesloten, verwijst de rechtbank vervolgens wél naar deze bepaling bij de onderbouwing van zijn standpunt dat de 'aard' van de bevoegdheid de verleningsbeslissing te nemen zich verzet tegen mandatering hiervan aan een GI. Volgens de rechtbank biedt artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet B&W namelijk de mogelijkheid de uitvoering van de Jeugdwet door derden te laten verrichten. De vaststelling van rechten en plichten is hiervan echter uitgezonderd gezien de 'regiefunctie' die de wetgever aan de gemeente heeft toebedeeld, zo meent de rechtbank. Vervolgens verwijst de rechtbank naar een citaat uit de parlementaire geschiedenis waaruit volgt dat 'de gemeente' verantwoordelijk is voor het nemen van het uiteindelijke besluit of en zo ja welke voorziening een jeugdige of zijn ouders nodig hebben.
7. Uit het mandaatbesluit dat B&W in deze casus hebben genomen, blijkt dat B&W enkel de

bevoegdheid om een verleningsbeschikking voor een *specifieke* jeugdige af te geven aan het GI hebben gemandateerd. Van een algemeen mandaat om alle verleningsbesluiten namens B&W te nemen waardoor B&W hun 'regiefunctie' niet meer zouden kunnen uitvoeren is in deze casus mijns inziens dan ook geen sprake. De aard van de bevoegdheid verzet zich in deze casus 'in concreto' dan ook niet (zonder meer) tegen mandatering. Althans, niet op de door de rechtbank genoemde grond.

De enige (andere) grond om te oordelen dat mandatering in deze casus niet is toegestaan, is als de aard van de bevoegdheid zich 'in abstracto' tegen mandaatverlening verzet. Dit zou inhouden dat B&W de bevoegdheid volgens de Rechtbank Gelderland nooit zouden kunnen mandateren, bijvoorbeeld ook niet aan ondergeschikten. Deze interpretatie is mijns inziens niet werkbaar (vergelijk ook Rb. Rotterdam 28 april 2015, ECLI:NL:RBROT:2015:3412). Hooguit zou gesteld kunnen worden dat B&W in het geheel geen bevoegdheden kunnen mandateren aan organen buiten het gemeentelijk verband. Ook deze constructie is waarschijnlijk niet werkbaar, omdat er in veel gemeenten voor is gekozen ook de uitvoering van andere taken uit de Jeugdwet (en bijvoorbeeld de Wmo 2015), zoals de toegangsfunctie aan stichtingen of andere rechtspersonen *buiten* de gemeentelijke organisatie te mandateren.

8. Ten aanzien van de mogelijkheid om een verzoek bij de rechtbank in te dienen tot het afgeven van een machtiging gesloten jeugdhulp moet vooropgesteld worden dat niet evident is dat er sprake is van een bevoegdheid een *besluit* te nemen. Aangezien van mandaat enkel sprake is als een derde de bevoegdheid krijgt een besluit in naam van een bestuursorgaan te nemen (behoudens de uitbreiding van artikel 10:12 Awb), is het de vraag of de mogelijkheid een verzoek in te dienen gemandateerd kan worden in de zin van afdeling 10.1.1 Awb. De rechtbank gaat hier in ieder geval wel van uit.

Volgens de rechtbank verzet ook in dit geval de aard van de bevoegdheid zich tegen mandatering. Niet alleen omdat hierdoor ook bij deze beslissing de 'regiefunctie' van B&W wordt ondergraven, maar bovendien omdat "*artikel 3.2, tweede lid, Jeugdwet (...) expliciet bepaal(t) dat de GI geen jeugdhulp mag aanbieden. Dit om een belangenverstrengeling te voorkomen.*"

Waarom het verbod om jeugdhulp te verlenen in de weg zou staan aan mandatering van de mogelijkheid een verzoek voor een machtiging gesloten jeugdhulp in te dienen, is volstrekt onduidelijk. De beslissing een verzoek tot opnemng van een jeugdige in een gesloten accommodatie aan te vragen houdt namelijk *niet* het verlenen van jeugdhulp in. Bovendien is de GI voor kinderen in het *onvrijwillig* kader expliciet bevoegd een dergelijk verzoek bij de kinderrechter in te dienen, zoals B&W dat zijn voor kinderen in het vrijwillig kader. Als het indienen van dit verzoek het bieden van jeugdhulp zou zijn, zou de GI ook niet bevoegd kunnen zijn dit verzoek in het onvrijwillig kader in te dienen. Van enige potentiële belangenverstrengeling kan bij het indienen van een verzoek om een machtiging gesloten jeugdhulp in het vrijwillig kader door de GI daarnaast in het geheel geen sprake zijn. Juist omdat de GI géén jeugdhulp mag verlenen, heeft zij er geen enkel (financieel) belang bij om jeugdhulp in te zetten, noch in het vrijwillig noch in het onvrijwillig kader. Voor zover de rechtbank betoogt dat artikel 3.2 lid 2 Jeugdwet in de weg zou staan aan de mogelijkheid van een GI om een dergelijk verzoek in te dienen, is dit oordeel dan ook onbegrijpelijk.

10. In hoeverre dit oordeel van de rechtbank in hoger beroep stand zal houden is daarmee de vraag. Dat ook andere rechtbanken hier hun twijfels over hebben blijkt uit een recente uitspraak van Rechtbank Noord-Holland 24 maart 2015 (ECLI:NL:RBNHO:2015:3639). Deze rechtbank is van oordeel dat beide bevoegdheden wel gemandateerd kunnen worden. Tot slot lijkt ook de wetgever

niet veel te voelen voor de door de Rechtbank Gelderland ingeslagen weg, gezien de voorgestelde wijziging van artikel 2.11 lid 1 Jeugdwet. Een wijziging die duidelijk bedoeld lijkt te zijn om afstand te nemen van de door de Rechtbank Gelderland ingeslagen weg.

Voetnoten

[1.] Mr. dr. drs. E.L. de Jongh is advocaat Gezondheidszorg bij Dirkwager advocaten en notarissen te Nijmegen.